

PRÆDIKEN PINSEDAG 23. MAJ 2021

VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15

Tekster: 1. Mos. 11,1-9; Ap.G. 2,1-11; Joh. 14,22-31

Salmer: 290,289,291,294,725

Vær altid hos os, stærk og mild,
med livets lys og Himlens ild,
med sandheds ord og nådens røst,
med stadigt håb og evig trøst!

I al sin glans nu stråler solen.

Eller måske snarere vekslende skydække. Vi har savnet solen i denne maj. Vi har savnet varmen og nærheden i nu mere end et år.

Alligevel indledte vi naturligvis gudstjenesten denne pinsemorgen med at synge ”I al sin glans nu stråler solen”

For det er pinsedag i dag.

Det er festen for Helligåndens ankomst til verden.

Og selv om verden er under forandring og altid har været det, så er Helligånden den samme.

Det er det, salmen handler om. Fordi det er det, **pinsen** handler om.

At Gud er den samme. At Gud er evig. At evigheden er gået ind i tiden.

For at gøre tiden evig. Også den foranderlige verden.

Hvad vil det så egentlig sige, at tiden gøres evig? Det kan det være meget svært at sige, hvad pinsen egentlig handler om.

Netop fordi ordene så let tager fat i hinanden eller lader sig

blæse af sted i begrebsmøllens hjul. Tid og evighed. Lys og mørke. Og så videre.

Men for at begynde et sted, så lad os begynde med evigheden. Men netop ikke med evighedens begyndelse. At tale om evighedens begyndelse er dybest set noget vrøvl. For hvornår skulle evigheden begynde?

Den har naturligvis hverken begyndelse eller ende.

Derfor må spørgsmålet rettelig hedde: Hvornår begynder evigheden for mig?

Det er der til gengæld givet mange svar på gennem tiden.

Mange af disse svar er givet som om mennesker kunne befinde sig uden for evigheden. Afvente evigheden. Man har for eksempel talt om evighedshåbet. Drømmen om at gå op i en højere enhed en gang i fremtiden. Om ikke andet, så ved livets afslutning.

Som om evigheden først begyndte til den tid.

Men evighed **har** som sagt ingen begyndelse. Derfor må den også være der lige nu, hvor solen stråler pinsemorgen.

Så kom vi så langt. Evigheden er der hele tiden.

Hvis vi så spørger videre om Gud og evigheden, så tror jeg, de fleste vil sige, at Gud er evig. At Gud hverken har begyndelse eller ende. Uden at vi derfor skal gå dybere ind i beskrivelsen af dette for os mennesker ufattelige.

For vi kan som mennesker slet ikke **fatte** uendelighed. Vi kommer allerede på prøve, når videnskaben beskriver lysets hastighed eller afstanden til Mars. Vi lever i verden, eller kosmos som er det ord, der i dagens evangelietekst oversættes med ”verden.” Menneskers rækkevidde er derfor begrænset og

kan hurtigt blive endnu mere begrænset. Det har vi for eksempel lært gennem det seneste års tid. Hvis vi begynder at tale om lysår som afstande bliver det meget hurtigt uoverskueligt.

Hvordan skulle vi så kunne fatte **evigheden**?

Og har vi overhovedet brug for evigheden? Hvordan skulle vi blive ved med at finde på noget at snakke om, hvis vi bare skulle blive ved i en uendelighed?

Det er nemlig så langt verden kan tænke om evigheden. Som uendelig fortsættelse.

Men hvad nu, hvis evigheden i stedet for går ind i tiden.

Ophæver tiden.

Og gør det et øjeblik ad gangen.

Det handler pinsen om.

At ophæve tiden et øjeblik kaldes blandt meget andet også for opstandelse. Liv, hvor man ikke havde ventet det. Himmelsk ånde over støvet. Alle de gange, hvor vi glemmer at kigge på uret.

Pinsen er nemlig stadig budskabet om opstandelsen. Det budskab, vi kender fra påskemorgen.

Men pinsen er samtidig også budskab om opstandelse her og nu. Livsmulighed på dødens plads her og nu.

Livsindhold her og nu.

Det budskab er Helligåndens gerning. Og dermed Pinsens indhold.

For det er Helligånden, vi fejrer i dag, hvor det er Pinsedag.

Fejrer som en evig vekselvirkning mellem Guds liv og vores liv. Her og nu. Fra evighed og til evighed.

Det er denne underfulde vekselvirkning Grundtvig beskriver så fantastisk i sin salme ”I al sin glans nu stråler solen”

Det ånder himmelsk over støvet. Gud har ved sin Søn Jesus Kristus bragt evighed og opstandelse ind i vores liv.

Derfor kan Grundtvig allerede i næste linje sige: ”Det vifter hjemligt gennem løvet”

Det er lige ved siden af os, det bliver pinse. Opstandelsen sker midt iblandt os.

Det er der, Guds rige er.

For det er der, vi har brug for det.

Nok som håb om opstandelse en gang.

Men først og fremmest som budskab om opstandelse her og nu.

Kraft fra det høje, som vi ikke selv skal hente ned.

Men som vifter hjemligt.

Genkendeligt.

Som bæk af livets flod

Ved vores fod.

Det er ganske vist dejligt at gå en tur ved et vandløb.

Men det er nu ikke det, Grundtvig mener, når han taler om bækken af livets flod.

Nej, her taler han om dåben.

For Pinsedag er også dåbsdag. Også selv om vi ikke holder dåb i vores kirker i dag.

Pinsen taler om evighed bragt helt ned i barnehøjde. Som dåben er glædeligt budskab i barnehøjde. Således, at vi slet ikke skal være i tvivl om, at vi ikke kan skal bidrage med noget.

Andet end at tage imod.

Som vi tager imod strålerne fra solen, når vi ellers får lov til at se dem.

Helligånden **kan** være svært at få styr på. Også fordi vi netop aldrig kan betragte den udefra. Måle den og veje den og putte den ind i de systemer og opmålinger, vi ellers så gerne vil putte vores verden ind i.

Den stritter imod det, som kaldes for verden. Alt det, der har en begyndelse og en afslutning.

For Pinsen og Helligånden vil altid finde nye veje. Nye udveje. Og tage os med på disse udveje. Væk fra alle verdens afslutninger.

Helligånden vil altid vise os veje også der, hvor vore egne opmålinger og udregninger kommer til kort.

Pinser bryder skranker ned. Stiller spørgsmål, vi ikke selv tør stille.

Til livet. Til døden. Til kærligheden.

Det er pinse.

Det er nok vores helt nære løv, det vifter hjemligt igennem.

Men det er stadig **himmelsk** ånde.

Det er vekslende skydække. Det er opstandelse og evighed blandet med verden. Men ikke blandet sammen til ukendelighed. Ikke målt op i gennemsnit og medialværdier. Som anbefalet dagsbehov.

Nej, det er i stedet for Guds skaberkraft i forårsdragt.

Og alt, vi har at gøre, er at lade os blæse med.

Om ikke andet så blot for et øjeblik ad gangen.

For vores liv er sat sammen af øjeblikke.

Der går simpelthen hul på livet, hvis der mangler øjeblikke. Også det skal vi tænke på pinsedag. Også øjeblikke, der bruges i køen til testcenteret er glimt af evigheden, når Ånden baner sig vej gennem løvet. Når vi pludselig kan se, hvad der gennem sig bag træerne.

Det sker ikke hele tiden. Pinsedag er ikke budskabet om evig lykke og sommer.

Pinsedag er budskabet om Guds evige nærvær i vores liv. Også når lyse nætter bliver til mørke dage.

For Guds evighed har ingen begyndelse.

Men den har først og fremmest ingen afslutning. Og Gud har besluttet at give os riget.

I dagens evangelietekst taler Jesus om verden som begrænsningens sted. Om verdens fyrste, der ikke kan gøre Jesus noget og om verden, der ikke skal kende Gud.

Pinsens glædelige budskab er, at Faderen vil sende Helligånden som ikke skal lære som verden gør. Som ikke måler og vejer mennesker i vægt og afstand, men i nærhed og ånd.

I evighed og opstandelse. Gør alle mennesker lige i lyset fra Gud.

Glædelig Pinse!

AMEN